

p/coco

รสชาติเล็กๆระหว่างบรรทัด

ของว่างที่เฝ้ารอกับคำขออย่างสุดท้าย

ライオンのおやつ

โอภาวะ อีโตะ

เขียน

suwa ศักดิ์สมุทธานันท์

แปล

ถึงผมไม่อยู่ ก็มาใช้ที่นี้ได้ตามใจชอบเลยนะครับ

อากาศอาจจะยังหนาวสักหน่อย

แต่ถ้าได้มานอนกลางวัน หรือนั่งอ่านหนังสือก็รื่นรมย์ไม่น้อยเลยครับ

-โอภาวะ อีโตะ

การอ่านดีจากรากหญ้าที่สัปดาห์

คำนำสำนักพิมพ์

คุณมีช่วงเวลาในชีวิตที่อยากหวนกลับไปสัมผัสความรู้สึกในตอนนั้น
อีกครั้งหรือเปล่า

มีของว่างที่เคยได้กินแล้วยังจำรสชาติของวันนั้นได้อย่างชัดเจน
แจ่มแจ้งหรือไม่

หากวันหนึ่ง ชีวิตที่คิดมาตลอดว่าจะดำเนินต่อไปอีกยาวนานนั้น
ไม่ได้เหลือเวลามากอย่างที่คิด คุณจะเลือกใช้เวลาแสนลำค่านั้นทำอะไร
เป็นอย่างสุดท้าย บางทีนี่อาจเป็นคำถามที่ทุกคนเคยได้ยินมาแล้ว และ
คงเคยคิดทบทวนคำตอบกับตัวเองอยู่หลายครั้งหลายครา

บางคนคงอยากไปเที่ยวในที่ที่ไม่เคยไป ทำทุกอย่างตามใจตัวเอง
จนถึงที่สุด ใช้เวลาอยู่กับครอบครัวที่รัก หรือตัดสินใจปลีกวิเวกออกไป
ตามหาความสงบแบบที่ไม่เคยได้สัมผัสมาก่อนในชีวิต

แต่ถ้ารู้ว่าจุดจบของชีวิตกำลังใกล้เข้ามา เราจะยังเฝ้ารอการ
ลืมตาตื่นมาในวันพรุ่งนี้อีกหรือ...ก็ไม่แน่นะ หากวันพรุ่งนี้มีของว่าง
แสนอร่อยและความทรงจำแสนอบอุ่นรออยู่ละก็ บางทีเราอาจจะมีแรง
อดทนรอ และอยากจะภาวนาขอร้องไห้ให้ตัวเองยังคงลืมตาตื่นขึ้นมาอีก
เรื่อย ๆ ก็ได้

ถ้าอย่างนั้น...ขอให้มีความสุขกับการเฝ้ารอของว่างและคำขอ
ของวันพรุ่งนี้นะ

คุณอุมิโนะ ชิสุกุ

ขออนุญาตอารัมภบทให้สั้นกระชับ หวังว่าจะไม่ถือสาณะคะ
ฉันได้รับแจ้งว่าคุณโทรศัพท์มาเมื่อวันก่อน ขอบคุณมากคะ
และต้องขออภัยเป็นอย่างสูงที่ฉันไม่ได้อยู่รับสาย

หลังจากวันนั้นสุขภาพเป็นยังไงบ้างคะ

ฉันรับทราบแล้วว่า คุณจะเดินทางมาที่นี้ในวันที่สี่สิบห้าธันวาคม
(วันคริสต์มาสพอดีเลยนะคะ!) ทางเราจัดเตรียมสิ่งของพื้นฐานที่จำเป็น
ต่อการใช้ชีวิตไว้ให้แล้ว (เช่น เครื่องนอน แก้วน้ำ แปรงสีฟัน และ
อื่นๆ) แต่สำหรับเสื้อผ้าส่วนตัวรวมถึงชุดชั้นใน ปกติแล้วจะให้ผู้เข้าพัก
นำติดตัวมาเอง อย่างไรก็ตาม หากมีความจำเป็นก็หาซื้อได้ ไม่มีปัญหาอะ
เพียงแต่ที่นี้ค่อนข้างห่างไกลความเจริญ อาจหาซื้อสิ่งที่ต้องการได้
ได้ไม่ถนัดนัก ขอให้ทราบเรื่องนี้ไว้ล่วงหน้าด้วยนะคะ

อีกเรื่องหนึ่ง ฉันขอแนะนำให้คุณเดินทางมาด้วยเรือคะ ปัจจุบัน
อาจใช้ถนนได้แล้วจริง แต่วิวที่เห็นจากบนเรือนั้นวิเศษเกินบรรยาย
ฉันอยากให้คุณได้สัมผัสทิวทัศน์อันเจียบสงบของเซโตะอุจิ¹ ให้เต็มตา

---

¹ ภูมิภาคหนึ่งในประเทศญี่ปุ่น มีลักษณะเป็นเกาะ ตั้งอยู่ทางตะวันตกในทะเลเซโตะ

เต็มใจค่ะ

พวกเราเหล่าเจ้าหน้าที่ขอทุ่มเทแรงกายแรงใจทั้งหมดเพื่อช่วยให้ชีวิตต่อจากนี้ของคุณกลายเป็นสิ่งล้ำค่าแบบที่ไม่มีสิ่งใดทดแทนได้

สุดท้ายนี้ ขอให้คุณเดินทางโดยสวัสดิภาพนะค่ะ ฉันจะเฝ้ารอการพบปะของเราเร็ว ๆ นี้ด้วยใจปรารถนาค่ะ

มาดอนน่า ตัวแทนจากบ้านสิงโต

ฉันแหงนหน้ามองท้องฟ้าผ่านหน้าต่างเรือ เห็นเครื่องบินขีดเส้นสีขาวโพลนเส้นหนึ่งไว้บนท้องฟ้าสีคราม

ฉันคงไม่มีโอกาสบินบนท้องฟ้าแบบนั้นเพื่อเดินทางไปไหนได้อีกแล้วละ พอดคิดแบบนี้ก็เกิดจินตนาการที่สุขสันต์กับการขึ้นเครื่องบินเดินทางไปได้อย่างไร้อุปสรรค อันที่จริงการได้เชื่ออย่างสุดใจว่าวันพรุ่งนี้จะมาเยือนตามปกติคงเป็นความสุขที่สุดแล้ว

คนที่ดำรงชีวิตได้โดยไม่ต้องรับรู้เรื่องนั้นช่างโชคดีเหลือเกิน สิ่งที่เรียกว่าความสุขอาจเป็นเพียงการใช้ชีวิตแต่ละวันอย่างเรียบง่ายเรียบร้อย ปริปากบ่นเรื่องไม่สบายรรมณ์เล็กๆ น้อยๆ บ้าง ไม่ได้ตระหนักเลยว่าตัวเองมีความสุขอยู่

ตัวอักษรกลมมนแฝงความรู้สึกอบอุ่นเรียงรายอยู่บนกระดาษจดหมายขาวสะอาดแบบมีเส้นบรรทัด พวกมันเป็นเหมือนสัมผัสที่ช่วยดูดซับความรู้สึกไม่สุขสงบของฉันซึ่งเปลี่ยนสีอยู่ตลอดเวลา ไม่ต่างจากลำแสงออโรรา ฉันต้องหมั่นใส่ใจความรู้สึกนั้นอยู่ทุกเมื่อเชิ้อวัน คอยป้อนอาหารอร่อย ๆ ให้กับ เพื่อไม่ให้สัตว์ร้ายคลุ้มคลั่งที่หลับไหลอยู่ในตัวลืมหูลืมตาตื่นขึ้น

ฉันยกจดหมายขึ้นมาขีดใบหน้า สูดกลิ่นตัวหนังสือเข้าไป

เมื่อทำแบบนี้แล้วก็รู้สึกคล้ายถ้อยคำของมาดอนน่าซิมซาบเข้ามาในร่างกายฉัน ตอนนี้เธอเป็นเพียงคนเดียวที่ฉันฟังได้ พุดแล้วอาจฟังดูแปลก ทั้งที่ไม่เคยพบกันมาก่อน แต่ฉันกลับรู้สึกเหมือนมาดอนน่ากำลังช่วยพยุงไหล่ประดับประดาฉันให้เดินต่อไป

ฉันค่อยๆ พับจดหมายจากมาดอนน่าที่เปิดอ่านไปแล้วไม่รู้กี่รอบ ก่อนเก็บใส่ซองอีกครั้ง อย่างที่บอก มีคนเฝ้ารอฉันอยู่ เพียงเท่านั้นก็รู้สึกว่าตัวเองน่าจะก้าวผ่านอุปสรรคยากลำบากครั้งสุดท้ายที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในชีวิตไปได้

ทะเลของเซโตะอุจิที่เห็นกับตาครั้งแรกนับตั้งแต่เกิดมานั้น เจียบสงบอย่างแท้จริงตามที่มาดอนน่าเขียนไว้ ช่างแตกต่างจากทะเลทั้งหมดที่ฉันเคยเห็นก่อนหน้านี้ เจียบสงบและอ่อนโยน แม้ใช้เวลาเดินทางค่อนข้างนาน แต่การโดยสารเรือก็เป็นตัวเลือกที่ถูกต้อง

ตอนที่แพทย์เจ้าของไข้แจ้งระยะเวลาที่เหลือของชีวิต สมอฉันคล้ายจะเบลออกไป ทำความเข้าใจให้ถ่องแท้ไม่ได้ ราวกับนี่ไม่ใช่เรื่องของตัวเอง รู้สึกเหมือนมีอาการอะไรบางอย่าง ซึ่งก็คืออาการเมาเรือนั่นเอง พอได้ลองลงเรือจริงๆ ถึงตระหนักได้ นับแต่นั้นเป็นต้นมา ฉันก็เผชิญความรู้สึกคล้ายฝันโคลงเคลงอยู่ตลอดเวลา

ที่น่าสนใจกว่านั้น ทุกครั้งที่คำว่า “สเดจ²” ผ่านหูผ่านตาเข้ามา ฉันมักนึกถึงเวทีเล็กๆ ที่ขึ้นไปแสดงละครเวทีในงานโรงเรียนอนุบาล และยังคงเป็นแบบนั้นจวบจนตอนนี้ สเดจที่ฉันรู้จัก ตรงพื้นจะเต็มไปด้วยรอยดำหนืดชืดขุ่น มีเทปขาวแปะไว้หลายแห่ง แต่ยังไม่สัมผัสได้ถึงความรู้สึก

² นอกจากจะหมายถึงเวทีแล้ว ในทางการแพทย์ยังใช้บอกระยะของโรคด้วย

อบอุ่น เป็นสถานที่แห่งความภาคภูมิใจ ที่หากได้ขึ้นไปยืนก็จะรู้สึกคล้ายเป็นผู้ใหญ่ขึ้นมาเล็กน้อย แม้ว่าฉันจะได้รับบทอย่างต้นไม้ใบหญ้าหรือตัวประกอบในฝูงชนอยู่ร่ำไปก็ตาม

ในความมืดสลัว ณ ฝั่งตรงข้ามของเวทีจะมีคนที่ฉันชอบนั่งอยู่เมื่อสบตากัน เขาจะโบกมือให้ ฉันชอบยืนอยู่บนเวทีที่สุด

ดังนั้นคำว่าสเตรจจึงคอยจุดไฟให้มีแสงรำไรขึ้นในใจฉันจนถึงตอนนี้อาจฟังดูโลกสวยเกินไปจนน่าหัวเราะเยาะ แต่ฉันอยากเก็บคำว่าสเตรจไว้เป็นสถานที่แห่งความทรงจำต่อไป แม้ว่ามันจะเป็นสเตรจที่ดีที่สุด และไม่มีขึ้นถัดไปให้มุ่งหน้าต่อแล้วก็ตาม

มีเหตุให้ฉันนึกถึงพ่อขึ้นมากะทันหัน รูปทรงของเกาะที่ลอยนูนขึ้นเหนือผิวน้ำทะเลดูคล้ายข้าวปั้น ข้าวปั้นที่พ่อทำให้จะเป็นทรงสามเหลี่ยมเสมอ แถมยังเป็นสามเหลี่ยมด้านเท่าสมบูรณ์แบบสมกับเป็นพ่อผู้แข็งแกร่งเอาจริงเอาจังกับชีวิต ทุกครั้งที่กิน ฉันจึงรู้สึกเสียดายเล็กน้อยที่ต้องทำให้มันเสียรูปทรงไป

ครั้งสุดท้ายที่ฉันเจอพ่อน่าจะประมาณห้าปีก่อน ตอนที่พ่อเดินทางมาติดต่อลูกค้าใกล้ ๆ บริษัทของฉัน นานที่ปีหนไปกินข้าวด้วยกันไหม พ่อเอ่ยชวน เราจึงไปร้านซูชิข้างบริษัท จำไม่ได้แล้วว่าคุยอะไรกันบ้าง คงไม่พ้นเรื่องสัพเพเหระทั่วไป ฉันตั้งใจจะเลี้ยงมือนี้นี้ แต่สุดท้ายพ่อก็ชิงจ่ายเงินเสียก่อน แล้วเขาก็แยกย้ายกันไป

แม้จะเรียกว่าพ่อ แต่ตามทะเบียนบ้านเขาคือน้ำาของฉัน แทบไม่มีใครรูเรื่องนี้เลย ทั้งพ่อและฉันซึ่งเป็นเจ้าของเรื่องก็คงลืมประเด็นนี้ไปจากชีวิตนานแล้ว สำหรับเรา เรื่องพรรคนั้นก็แค่ข้อเท็จจริงที่ไม่มีคุณค่าใดให้กล่าวถึง

ฉันตรวจพบอาการป่วย แพทย์ระบุชัดเจนว่าอยู่ในขั้นที่ไม่อาจ

รักษาได้ เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นไม่นานหลังจากได้พบพ่ออีกครั้งในรอบหลายปี ฉันพยายามต่อสู้ดิ้นรนสุดความสามารถ แต่ก็ไม้อาจเอาชนะพลังอำนาจอันแข็งแกร่งของโรคได้

แล้วตอนนี้ฉันก็อยู่บนเรือ ไม่ได้บอกอะไรพ่อสักอย่าง ทั้งเรื่องย้ายออกจากอพาร์ทเมนต์ที่เคยอยู่ รวมถึงการตัดสินใจว่าหลังจากนี้จะใช้เวลาช่วงสุดท้ายทั้งหมดของชีวิตที่บ้านสิงโต หากพ่อรู้เข้าต้องกลายเป็นเรื่องใหญ่แน่นอน และชีวิตอันสงบสุขของพ่อก็จะปั่นป่วนยุ่งเหยิง ที่สำคัญ ต่อให้พ่อรู้หรือไม่รู้ สิ่งที่จะเกิดขึ้นก็ยังคงเหมือนเดิมอยู่ดี

จู่ๆ ในเรือก็มีเสียงจอบแจตดังขึ้นมา คงใกล้ถึงเกาะแล้ว รู้ตัวอีกทีเกาะที่เห็นไกลๆ เมื่อครู่ก็มาอยู่ในระยะใกล้

เรือไม่ได้เขื่องช้าแม้แต่นิดเดียว แม้มองเผินๆ เหมือนมันแล่นเอื่อยเอื่อย แต่ความจริงกำลังมุ่งหน้าสู่จุดหมายอย่างแข็งขัน ไม่ต่างจากโรคร้ายของฉันเลย

สถานที่ที่เรือมาถึงคือเกาะลักษณะคล้ายเนินเตี้ยๆ ดูราวกับเมฆแรงนุ่มฟูที่ใครบางคนตีจนขึ้นรูป คนในท้องถิ่นเรียกเกาะนี้ว่าเกาะเลมอน ว่ากันว่าเป็นเพราะในอดีตมีการปลูกเลมอนมากมายบนเกาะนี้นั่นเอง

ฉันดูให้แน่ใจว่าเก็บจดหมายจากมาตอนนำเข้ากระเป๋แล้ว จากนั้นลุกขึ้นยืน ตัวโงเงง ก้อนหยิบเสื่อไค้ตมาสวม ความจริงมีเสื่อไค้ตตัวอื่นที่ฉันชอบมากกว่านี้ แต่สุดท้ายก็เลือกตัวที่เบาที่สุด เพื่อให้ร่างกายรับภาระหนักเกินไป ฉันนำเสื่อไค้ตที่เสื่อทั้งหมดไปขายต่อที่ร้านสินค้ามือสองใกล้บ้าน พร้อมกับพวกรองเท้าและกระเป๋

เดือนธันวาคมกำลังจะสิ้นสุด แต่อากาศยังไม่หนาวขนาดนั้น

ฤดูหนาวที่เซโตะอุจิกอากาศอบอุ่นอย่างที่คิด ฉันเงยหน้าขึ้น ท้องฟ้าเป็นสีครามล้วนราวกับแปะกระดาษสีน้ำเงินไว้ ส่วนทะเลก็สะท้อนสีของท้องฟ้าเปล่งประกายเป็นสีครามเช่นกัน โอฟินเครื่องบินที่เห็นเมื่อครู่สลายไปแล้ว

เรือลดความเร็วลงขณะแล่นไปใกล้สะพานท่าน้ำ แล้วในที่สุดก็จอดนิ่งสนิท เจ้าหน้าที่กระโดดจากเรือขึ้นไปบนฝั่งอย่างคล่องแคล่วมัดเชือกตรึงเรืออยู่กับที่ เจ้าหน้าที่ผู้กระฉับกระเฉงสวมหมวกขนตาคลอสไบเล็กๆ ใว้บนศีรษะ

ในขณะที่คนอื่นแย่งกันลงจากเรือ ฉันค่อยๆ ใช้เวลารวบรวมสัมภาระแล้วเดินไปตามทางเดินตรงกลาง เรือยังคงไปโคลงมา ตอนจะก้าวจากเรือขึ้นฝั่ง เจ้าหน้าที่สวมหมวกขนตาก็จับมือฉันอย่างไม่ขาดเงินแล้วช่วยดึงขึ้นไปบนฝั่ง ฉันลูบอก โลงใจที่ตอนนี้ยังเย็นและเดินเองได้

มาดอนน่ารออยู่ตรงท่าเทียบเรือ เธอไม่ได้แขวนป้ายชื่อวามาดอนน่า แต่ฉันรู้ได้ทันทีว่าเธอคือมาดอนน่าแน่นอน

เธอเลือกใช้ชื่อมาดอนน่าเองอย่างไม่เคอะเขิน ฉันจึงจินตนาการไว้ว่าเธอน่าจะอายุน้อยกว่านี้ แต่ผมเปียสองข้างของเธอเป็นผมขาวไปถึงเจ็ดสิบเปอร์เซ็นต์ แกมเปียยังใหญ่โตเหมือนเชือกศักดิ์สิทธิ์ที่ผูกไว้ตามศาลเจ้า เธอค้อมศีรษะคำนับอยู่นาน ฉันจึงไม่เห็นใบหน้าชัดๆ เธอสวมชุดเมดเต็มยศชนิดที่เรียกว่าสมบรูณ์แบบ คอสเพลย์หรือเปล่านะ หรือเพราะเป็นวันคริสต์มาส ฉันประหลาดใจอยู่เหมือนกัน แต่ความจริงแค่ชื่อมาดอนน่าก็ไม่ธรรมดาแล้ว

ผ้ากันเปื้อนของเธอสีชาวจี๊วะ ตีตระบาย ไม่มีรอยยับแม้แต่จุดเดียว สีเครื่องแต่งกายทั้งหมดคุมโทนเป็นอย่างดี สิ่งเดียวที่แหกกฎเกณฑ์

คือรองเท้า มาดอนนำสวมรองเท้าหนังแก้วสีแดงแบบมีสายคาด แต่มันก็ดูเข้ากับชุดอย่างน่าพิศวง

เจ้าหน้าที่สวมหมวกซานตาคลอสช่วยขนสัมภาระของฉันทันขึ้นมาบนฝั่ง ฉันทื่นกระเป๋าเดินทางใบเล็กที่เขาส่งให้ แล้วเดินไปหามาดอนนำ

“ยินดีที่ได้รู้จักค่ะ รบกวนด้วยนะคะ”

ฉันท้อมศีรษะ

“ยินดีต้อนรับจากแดนไกลสู่บ้านสิงโตของเราค่ะ”

มาดอนนำค้อมคำนับต่ำกว่าเดิม ปลายผมเปียสองข้างแทบแตะพื้นดิน ฉันทึ่งถึงนิทานเรื่องราพันเซลที่พ่ออ่านให้ฟังก่อนนอนตอนเด็ก ๆ

“เมอร์ริคริสต์มาสค่ะ”

มาดอนนำเอ่ยขึ้น น้ำเสียงฟังดูเหนียมอายเล็กน้อย ฉันทเองก็เขินนิด ๆ เมื่อต้องเปล่งเสียงพูดว่าเมอร์ริคริสต์มาสขณะหันหน้าเข้าหากันตรง ๆ แต่ก็อุ่นใจ เพราะรู้สึกคล้ายมีจุดร่วมอะไรบางอย่างกับมาดอนนำตัวจริงที่ได้เห็นกับตา พอเงยหน้ามองก็เห็นดวงตาของมาดอนนำเรียวเล็กเหมือนจันทร์เสี้ยว พร้อมรอยยิ้มอ่อนโยน

เชิญทางนี้ค่ะ เอนำฉันทันไปยังจักรยานทรงแปลกประหลาดคันหนึ่ง โครงสร้างคล้ายจักรยานสามล้อ แต่มีกล่องใบยักษ์ติดอยู่ด้านหลัง

“เชิญนั่งตรงนี้นะคะ ฉันทจะขี่ด้วยความปลอดภัยค่ะ”

ดูเหมือนเธอจะขี่พาหนะคันนี้พาฉันทันไปบ้านสิงโต กระเป๋าเดินทางของฉันทวางอยู่ตรงพื้นที่วางข้างตัวมาดอนนำ ส่วนกระเป๋าเดินทางใบใหญ่ฉันทจ้างบริษัทส่งของให้ส่งแยกมาต่างหาก สัมภาระติดตัวจึงมีน้อยเกินคาด

ฉันทนั่งลงในกล่อง มาดอนนำรอให้ฉันทคาดเข็มขัดนิรภัยเสร็จเรียบร้อยจึงออกเดินทาง

“นั่งสบายไหมคะ” มาดอนน่าเอ่ยถามหลังผ่านไปพักหนึ่ง

“สบายที่สุดเลยคะ”

ฉันรู้สึกดีเสียจนลืมชวนมาดอนน่าคุย อยากหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียวกับสายลมไปทั้งแบบนี้

ฉันตัดสินใจถอดหน้ากากอนามัยที่ใส่มาตั้งแต่ออกจากบ้าน แล้วโอบรับความรู้สึกเหมือนได้ปลดปล่อยซึ่งไม่ได้สัมผัสมานาน อากาศสดชื่นไหลทะลักเข้ามาถึงส่วนลึกในปอดราวกับหิมะถล่ม เพียงได้สัมผัสสิ่งเหล่านี้ก็ถือว่าคุ้มค่าแก่การเดินทางมาyingเกาะเลมอนแล้ว ฉันรู้สึกเหมือนอากาศบริสุทธิ์ช่วยชำระล้างปอดทุกซอกทุกมุม

มาดอนน่าเอ่ยขึ้น

“เยี่ยมไปเลยคะ นี่คือจักรยานบรรทุกรุ่นใหม่ล่าสุดที่สั่งซื้อมาจากเยอรมนีคะ คุณชิสุกุเป็นผู้โดยสารคนแรกเลยนะคะ”

ฉันหันหลังขวับทันที มาดอนน่าไม่แสดงปฏิกิริยาใดต่อท่าทางตกใจของฉัน เธอยังรักษาท่วงท่าให้มันเหมาะ แล้วถีบบันไดรถต่อไปอย่างไม่ทุกขหรืออ ไม่รู้ว่าเธอสวมถุงมือผ้าถักลายลูกไม้สีขาวตั้งแต่เมื่อไร ฉันรู้สึกคล้ายกำลังใช้บริการรถเช่าคุณภาพเยี่ยมพร้อมคนขับมืออาชีพเลยทีเดียว

“ไม่เหนื่อยหรอกคะ”

ฉันถามด้วยความเป็นห่วง

“ตอนนี้ยังไม่เหนื่อยคะ ถือว่าได้แก้ปัญหาเรื่องไม่ค่อยได้ออกกำลังกายไปในตัว ที่สำคัญคือมีระบบไฟฟ้ารองรับ แรงความเร็วให้มากกว่านี้ก็ยังได้คะ”

มาดอนน่าตอบด้วยจังหวะเรียบเรื่อย

เสียงของมาดอนน่านิ่งสงบ ลักษณะการพูดชวนให้นึกถึง

ปลาลิ้นหมาที่เคลื่อนไหวเรียกกันทะเลไปอย่างสิ้นไหล ดูราวกับคนที่อ่าน
สถานการณ์ทุกอย่างไว้ล่วงหน้า ไม่ตื่นตระหนกหรือสั่นคลอนต่ออะไร
แม้แต่อย่างเดียว น้ำเสียงปราศจากทำนองสูงต่ำ สีหน้าไม่เปลี่ยนแปลง

มาดอนน่าคอยบอกข้อมูลต่างๆ ให้ตามความจำเป็น

“เลยโทริอิ³ นั้นไปเป็นศาลเจ้าที่เก่าแก่มากคะ”

“ทางนี่คือชูเปอร์มาร์เก็ตของท้องถิ่นคะ”

“หากข้ามสะพานนั้นไปก็จะใช้เส้นทางบนบกเดินทางถึงเกาะฮอนชู
ได้คะ”

“ร้านกาแฟหนึ่งเดียวของเกาะนี้คะ”

“ไปรษณีย์กับตู้เอทีเอ็มอยู่ตรงหัวมุมนั่นคะ”

“สวนสาธารณะนี้เป็นแหล่งรวมตัวของเหล่าแมวจรคะ”

คำอธิบายของมาดอนน่าไม่มีข้อความเกินจำเป็น แต่ขณะเดียวกัน
ก็ให้ข้อมูลสำคัญอย่างเพียงพอ

ระหว่างนั้นฉันแยกคางบนเขาสองข้างที่ชันขึ้นมา พลังเหม่อมอง
ทัศนียภาพของเกาะแห่งนี้

ภาพตรงหน้าแตกต่างจากทิวทัศน์ฝีมือมนุษย์ที่ฉันเห็นมาตลอด
จนกระทั่งเมื่อวาน ทำให้ใจยังปรับโฟกัสไม่ค่อยได้ ฉันรู้สึกเหมือนหลง
เข้ามาในฉากของภาพยนตร์ที่สร้างขึ้นอย่างไร้ที่ติ แต่กระนั้นก็รับรู้ได้ว่า
เกาะเลมอนเป็นสถานที่อันเปี่ยมเสน่ห์ มีลมพัดถ่ายเทดี ตัวเกาะงดงาม
ทุกด้าน ไม่ว่าจะมองจากมุมไหนก็สวยสมบูรณ์แบบ แถมยังมีทะเล
อยู่ในทัศนียภาพที่เห็นเสมอ ฉันรู้สึกว่าคุณสิ่งเหล่านี้จะคอยช่วยเยียวยา

³ ชุมประตู่ที่ตั้งอยู่หน้าศาลเจ้าญี่ปุ่น เป็นสัญลักษณ์เพื่อบ่งบอกว่ากำลังจะเข้าสู่พื้นที่
ศักดิ์สิทธิ์ของเทพเจ้า

จิตใจให้ได้

ผู้คนมักใช้คำว่าแหล่งพำนักแห่งวาระสุดท้าย แต่สำหรับฉันคงต้องเรียกที่นี่ว่าเกาะแห่งวาระสุดท้ายแทน ซึ่งอาจไม่เลวนักก็ได้ หากเทียบกับการมุ่งหน้าสู่ความตายอย่างโดดเดี่ยวเปลี่ยวเหงาในห้องแอสเพนที่เพดานต่ำเตี้ย นี่นับเป็นตัวเลือกที่ดีกว่าหลายเท่า เพราะเมื่อแพทย์เจ้าของไข้แจ้งอายุขัยที่เหลือ ฉันก็ปรารถนาขึ้นมาทันทีว่าอยากใช้เวลาที่เหลือของชีวิตด้วยการเฝ้ามองท้องทะเลในสถานที่อันอบอุ่นทุกคืนวัน อาจเป็นผลจากอาการป่วยที่ทำให้ฉันรู้สึกหนาวจนตัวสั่นอย่างบอกไม่ถูก

ฉันปรึกษาเรื่องนี้กับผู้จัดการการดูแล⁴ หลังพิจารณาจากตัวเลือกทั้งหมดอยู่นาน เขาก็นำเสนอบ้านสิงโตให้ ขณะที่ยังมีชีวิตอยู่ ฉันอยากปลดเกษียณจากความหนาวสั่นจนร่างกายแข็งเกร็งให้ได้

“ถึงแล้วค่ะ”

ฉันเงยหน้าขึ้นทันที มาดอนน่าหรือตามองไปยังทะเล

ฉันลุกออกจากกล่อง หันหน้าหาทะเลแล้วสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ

อากาศแสนอร่อย

อร่อยเกินด้านทานจนต้องสูดเข้าไปซ้ำ ๆ อีกสองสามรอบ เหมือนขอเติมข้าวอีกสองสามชาม เพียงเท่านั้นท้องก็อึด ครั้งสุดท้ายที่ฉันได้ดื่มด่ำอากาศบริสุทธิ์ราวกับสวาปามผลไม้สุกงอมนี้มันเมื่อไรกันนะ

ที่ผ่านมา แต่การสูดอากาศเข้าปอดก็ยังชวนให้พรึ่นพรีงอย่างบอกไม่ถูก หากเชื้อไวรัสร้ายแรงหลุดเข้าไป ร่างกายของฉันที่มีภูมิต้านทานต่ำคงอาการทรุดหนัก ฉันจึงแทบสูดลมหายใจเข้าลึก ๆ

⁴ ผู้จัดการที่มีหน้าที่ดูแลผู้ป่วยหรือผู้สูงอายุตามสถานพยาบาลหรือสถานรับดูแลต่าง ๆ

ไม่ได้เลย

แต่หากเป็นที่เกาะเลมอน ฉันจะสูดอากาศเข้าปอดได้อย่างอุ่นใจ
อากาศบนเกาะนี้ถ่ายเทตลอดเวลา ทำให้รู้สึกว่ามันจะไม่มีสิ่งเลวร้าย
ที่ฉันกลัวปนเปื้อนอยู่ บริเวณหน้าทางเข้าตกแต่งด้วยต้นคริสต์มาสสีส้ม
สวยงาม สวมกับที่เมื่อวานเป็นคืนคริสต์มาสอีฟ

มาดอนนำพาฉันไปที่ห้องทันที

ฉันจินตนาการไว้ว่าศูนย์ดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายน่าจะเป็นสถานที่
คล้ายโรงพยาบาล หรือไม่ก็ดูบ้าน ๆ กว่านี้ แต่ความจริงผิดคาดจน
พูดไม่ออก บรรยากาศของที่นี้ชวนให้เบิกบานใจราวกับอยู่ในโรงแรมระดับ
แสนวิเศษ ไม่แห้งแล้งไร้ชีวิตชีวาเกินไป แต่ก็ไม่ได้ทำให้นึกถึงชีวิต
ประจำวันมากเกินไปเช่นกัน รู้สึกคล้ายมีใครบางคนคอยเฝ้าดูแลด้วย
รอยยิ้มสดใส ฉันคิดว่าบรรยากาศภายในวังใหม่คงมีลำแสงที่ให้สัมผัส
อ่อนนุ่มเช่นนี้หอมล้อมอยู่เหมือนกัน แม้ว่าฉันจะไม่เคยเข้าไปในวังใหม่
จริงๆ ก็ตาม

“บรรยากาศคล้ายโรงพยาบาลผดุงครรภ์เหมือนกันนะคะ”

ฉันพูดไปตามความรู้สึกขณะเดินตามหลังมาดอนนำ ตัวฉันเอง
ไม่มีลูก แต่เคยไปเยี่ยมเด็กแรกเกิดในโรงพยาบาลผดุงครรภ์ที่เพื่อน
คลอดอยู่ครั้งหนึ่ง

“เพราะการเกิดและการตาย ในมุมหนึ่งก็คือสองด้านของเหรียญ
เดียวกันนั่นเองคะ”

มาดอนนำหยุดเดินแล้วเอ่ยขึ้น

“ต่างกันแค่เปิดประตูจากด้านไหนเท่านั้นคะ”

“เปิดประตูไหนคะ”

ฉันไม่ค่อยเข้าใจสิ่งที่มาดอนนำพยายามจะบอก สำหรับฉัน

ความเป็นกับความตายคือชั่วตรงข้าม ภาพในหัวคือฉากต่อสู้ดวงเดียว บนหลังม้าของอัศวินสวมชุดเกราะ มาดอนน่าคล้ายจะสังเกตเห็นท่าทีของฉัน จึงอธิบายให้เข้าใจง่ายขึ้น

“ใช่แล้วค่ะ มองจากฝั่งนี้อาจเป็นทางออก แต่มองจากอีกฝั่งจะเป็นทางเข้า ความเป็นและความตายในความหมายรวม ๆ อาจเป็นสิ่งเดียวกัน เพราะพวกเราแค่เปลี่ยนรูปโฉม และวนเวียนเป็นวัฏจักรไปเรื่อย ๆ เท่านั้น ฉันคิดว่า โดยพื้นฐานแล้วสิ่งนี้ไม่มีจุดเริ่มต้นหรือสิ้นสุดค่ะ”

มาดอนน่าตอบแล้วเริ่มก้าวเดินเจียบ ๆ อีกครั้ง

ขณะเดินตรงไปตามโถงทางเดิน คุณป้าสองคนก็เดินมาจากอีกฝั่ง มือของทั้งคู่หอบตะกร้าใบใหญ่ที่ใส่ผักเอาไว้ ยังมีเศษดินติดฝักอยู่เลย ฉันได้กลิ่นผืนดินธรรมชาติชัดเจน

“นี่คือสองพี่น้องคาโนะค่ะ”

มาดอนน่าแนะนำ

“อูมิโนะค่ะ จากวันนี้ไปขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะค่ะ”

ฉันค้อมศีรษะคำนับอย่างอ่อนน้อม

“ไม่ช้าหน่อยหรอกค่ะ”

หนึ่งในสองพี่น้องคาโนะถามด้วยสีหน้าจริงจัง ฉันอุทานว่าเอ๊ะ แล้วมองกลับไป

“ก็แหม ชื่อต่างกันแค่ตัวอักษรเดียว แต่พวกเรากลับแก้เป็นป้าขนาดนี้ หน้าอกก็แฟบเหี่ยวหมดแล้วด้วย”

หนึ่งในพี่น้องอีกคนพูดแทรกขึ้น ซึ่งก็จริงตามนั้น เพราะป้ายชื่อตรงอกที่เขียนไว้ว่า “คาโนะ” ใช้ตัว “โนะ” ตัวเดียวกับชื่อฉัน

“แต่พวกเราน่าจะเป็นต้นตระกูลมากกว่านะ” คุณป้ามัดผมจุกพูด

“คุณชิสุกุอายุน้อย น่าจะไม่วู้เรื่องพวกนั้นหรือคะ”

เมื่อมาดอนนำพูดแบบนี้ สองพี่น้องก็ปิดปากเงียบสนิททันที

หรือว่าทั้งสองคนจะรู้สึกสงสารที่ฉันต้องเข้ามาอยู่ในศูนย์ดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายตั้งแต่อายุแค่นี้ละ พวกเขาเผยความรู้สึกเจ็บปวดบนใบหน้าจนดูคล้ายแผลอกหินของรศชมเข้าไป

ช่วงที่ฉันยังต้องต่อสู้กับการป่วย ฉันจะหงุดหงิดทุกครั้งเมื่อเห็นปฏิกริยาแบบนี้ แทบกรีดร้องว่าอย่ามองฉันด้วยท่าทางเหมือนเห็นญาติผู้ หรือคนเป็นโรคติดต่อเลย

แต่ตอนนี้ฉันไม่มีเรี่ยวแรงอีกต่อไป ไม่ว่าจะโกรธ ร้องไห้ ตีใจเก้าอี้ทุกอย่างเป็นการใช้พลังงานโดยเปล่าประโยชน์ ฉันเหนื่อยกับสิ่งเหล่านั้นมามากแล้ว ทุกครั้งที่ระเบิดอารมณ์ อายูชัยจะถูกบั่นทอนไปด้วย ฉันสัมผัสสิ่งนั้นได้อย่างถ่องแท้จากร่างกาย จึงเลิกต่อต้าน แล้วปล่อยกายปล่อยใจไปตามชะตากรรม และแล้วทุกอย่างก็นำพาฉันดันดันมาถึงเกาะเล็กๆ แห่งนี้

พูดจากใจจริง ฉันแค่อยากพักผ่อนให้สบายพลางมองท้องทะเลบนเกาะนี้ไปด้วย อยากนอนหลับให้สนิทโดยไม่ต้องมีท่อเชื่อมต่อกับร่างกาย ดังนั้นฉันจึงเลือกบ้านสิงโต ในบรรดาศูนย์ดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายทั้งหมด ตัวเลือกที่น่าจะทำให้ฉันได้เห็นทะเลทุกวันก็มีเพียงที่นี่ที่เดียว ฉันเองก็ไม่รู้ว่าทำไมจึงยึดติดกับทะเลมากกว่าภูเขา แม่น้ำ หรือป่าไม้ สิ่งเดียวที่แน่ใจคือรู้สึกว่ามันอยู่ใกล้...ใกล้สวรรค์

แต่บางทีนี่อาจเป็นตัวเลือกที่ดีที่สุดจริงๆ ก็ได้ ตั้งแต่เมื่อครู่หัวใจของฉันคล้ายได้รับการปกป้องรอบด้านจากบางสิ่งที่มีน้คงหนักแน่นเหมือนทะเลของเซโตะอุจิ

เมื่อแยกกับสองพี่น้องคาโนะแล้ว มาดอนนำจึงอธิบายเพิ่มเติม

“พวกเขาคือคนรับผิดชอบเรื่องอาหารการกินที่บ้านสิงโตคะ ส่วนใหญ่แล้วคนที่ถือสิทธิ์เด็ดขาดในการกำหนดเมนูอาหารคือคุณชิมะ คนพี่ ส่วนคนที่ถือสิทธิ์เด็ดขาดในการกำหนดเมนูของหวานจะเป็นคุณไม่คนน้อง ชื่อจำไม่ยากเลยใช่ไหมคะ ชิมะกับไม่ เพราะเป็นที่สาวน้องสาว⁵ กันไงคะ”

จังหวะนี้ฉันควรหัวเราะหรือเปล่านะ ขณะที่คิดเช่นนั้น มาดอนน่า ก็พูดต่ออย่างไม่ลังเล ฉันจึงปล่อยผ่านอย่างไม่ลังเลเช่นกัน

“นอกจากนี้ยังมีแพทย์และบุคลากรรวมกันอีกสิบกว่าคนที่คอยทำหน้าที่ช่วยเหลืองานด้านต่าง ๆ ในบ้านสิงโตเป็นประจำค่ะ”

มาดอนน่าอธิบายขณะที่เราเริ่มเดินต่อ

แม้เป็นศูนย์ดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้าย แต่ใช้ว่าจะไม่มีการรักษาพยาบาลใด ๆ เลย เพียงแต่ไม่ใช่การรักษาเต็มรูปแบบเพื่อยืดอายุช่วยอย่างที่คุณเคยรักษามาก่อนหน้านี้ พวกเขาจะวางแผนรับมือให้ดีที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ เพื่อบรรเทาอาการยามเกิดความเจ็บปวดหรือทุกข์ทรมาน ฉันได้ยินเรื่องนี้จากผู้จัดการการดูแล จึงตัดสินใจเข้ามาอยู่ที่ศูนย์ดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้าย ฉันไม่เอาอีกแล้ว ทั้งความเจ็บปวด ความทรมาน ความคลื่นเหียน ความหนาวเหน็บ รวมถึงการที่เส้นผมและขนตา หลุดร่วงจนโล้นเกลี้ยง ฉันเซ็ดหลาบแล้ว

“ทางนี้คือห้องของว่างค่ะ”

มาดอนน่าผลักประตูไม้บานใหญ่เปิดออก ให้ฉันเห็นพื้นที่ด้านใน ซึ่งมีเตาผิงอยู่ เปลวไฟกำลังเผาไหม้แดงฉาน กลิ่นไหม้ของใบไม้แห้ง

---

⁵ คำว่าพี่สาวน้องสาวในภาษาญี่ปุ่นอ่านออกเสียงว่า “ชิมะ” ใกล้เคียงกับชื่อ “ชิมะ” และ “ไม่” รวมกัน

ซึ่มลึกลงเข้าไปในประสาทสัมผัส

“ห้องของว่างเหรอคะ”

ฉันถามมาตอนน่ากลับ เพราะเป็นคำที่ไม่ค่อยคุ้นหูนัก

“ใช่ค่ะ ถ้าเป็นคำโบราณอาจเรียกว่าห้องน้ำชา หรืออยากให้เรียกแบบโก้เก๋ตามยุคสมัยว่าซาลองเดอเธ⁶ไหมคะ”

มาตอนน่าพูดน้ำเสียงราบเรียบเช่นเคย

“บ่ายสามโมงวันอาทิตย์ของทุกสัปดาห์ เราจะจัดงานเลี้ยงน้ำชาขึ้นที่นี่ ครั้งที่แล้วทุกคนได้กินอิโมะโยกัง⁷ ค่ะ ผู้เข้าพักรักทุกคนเขียนคำขอของว่างในความทรงจำที่อยากกินได้ แต่แต่ละครั้งเราจะทำตามความต้องการของผู้เข้าพักรักหนึ่งคน ทำรสชาติของว่างในความทรงจำของคนนั้นออกมาให้ตรงตามความจริงที่สุด ดังนั้น ถ้าเป็นไปได้ก็อยากให้เราเขียนเรื่องราวในความทรงจำออกมาให้เป็นรูปธรรมค่ะ เช่น ของหวานนั้นรสชาติเป็นยังไง รูปร่างเป็นยังไง เคยกินในสถานการณ์ไหน บางคนวาดเป็นรูปก็มีนะค่ะ”

คำว่าของว่างดังกังวานให้ความรู้สึกหอมหวานที่เป็นเอกลักษณ์ หรือไม่ก็แฝงความอบอุ่นไว้เป็นพิเศษ

“แต่จะมีของว่างเมนูเดียวที่ได้รับเลือกในวันนั้นใช่ไหมคะ แล้วใช้วิธีเลือกยังไงเหรอคะ”

ฉันถามพลางคิดว่า หากเลือกโดยเรียงลำดับตามเวลาชีวิตที่เหลืออยู่ก็คงน่าสลดใจเกินทน

“จับฉลากค่ะ ทุกครั้งฉันจะดำเนินการอย่างยุติธรรมที่สุด ใ้

⁶Salon de thé ในภาษาฝรั่งเศส หมายถึง ห้องสำหรับจิบชา หรือร้านน้ำชา

⁷ขนมหวานชนิดหนึ่ง ลักษณะคล้ายวุ้น ทำจากมันเทศกวนแล้วนำไปนึ่ง

กระดาษที่เขียนคำขอไว้ในกล่องตรงนั้นนะคะ จะใช้กระดาษที่เราเตรียมไว้ให้ก็ได้ หรือจะเขียนในกระดาษจดหมายที่ตัวเองนำมาก็ได้ ไม่มีปัญหาคะ ชื่อเจ้าของคำขอจะปิดไว้เป็นความลับจนกว่าจะถึงวันจัดงานเลี้ยงน้ำชาคะ”

มาดอนน่าตอบจะฉาน น้ำเสียงฟังแล้วรู้ว่าไม่มีคำโกหกปะปน แต่หากใช้วิธีนั้น แม้เขียนคำขอไปก็มีโอกาสที่ของว่างตัวเองจะไม่ได้รับเลือกจนถึงวาระสุดท้ายนะสิ พอคิดแบบนี้แล้วก็รู้สึกเคืองกว้างขึ้นมา

แต่ชีวิตก็คงเป็นแบบนี้ มันเป็นไปไม่ได้อยู่แล้วที่ทุกคนจะได้รับทุกสิ่งเท่าเทียมกัน

มาดอนน่าปิดประตูห้องของว่างแล้วอธิบายอีกครั้ง

“สำหรับอาหาร หากอยากกินแบบส่วนตัวก็นำไปกินที่ห้องได้คะ แต่ถ้าอยากร่วมโต๊ะกับคนอื่นก็รับประทานที่โรงอาหารได้ เลือกสถานที่ตามต้องการได้อย่างอิสระเลยคะ ส่วนเรื่องเวลานั้นมีกำหนดไว้ชัดเจนก็จริง แต่กรณีที่มีเหตุจำเป็น ทางเราจะจัดสรรให้เหมาะสมกับความต้องการของคุณที่สุดคะ ว่าแต่ได้นำตะเกียบส่วนตัวมารีไปล่าคะ”

เอามาคะ ฉันทตอบไป มาดอนน่ายิ้มตาหยีด้วยความโล่งใจทันที ดวงตาเรียวเล็กของเธอกลายเป็นจันทร์เสี้ยวที่ลิบเล็กยิ่งกว่าเดิม

“มีกฎระเบียบอะไรบ้างไหมคะ” ฉันทถามเรื่องที่อยากรู้

“อย่างเช่นอะไรคะ”

มาดอนน่าถามกลับ ฉันทตอบอีก ๆ อัก ๆ

“อย่างตอนเข้าต้องตื่นก็โมง ปิดไฟก็โมง ดูทีวีได้เวลาไหน ห้ามใช้มือถือรีเปล่า เวลาที่เข้าเหยียมนได้ อะไรแบบนี้แหละคะ”

แม้รู้สึกว่าตัวอย่างสุดท้ายจะไม่เกี่ยวกับตัวเองเท่าไร แต่ฉันทก็พูดเผื่อไปด้วย

ก่อนมาที่นี่ ฉันจัดการเรื่องความสัมพันธ์กับผู้คนให้เรียบร้อย พอสมควรแล้วติดต่อกับผู้จกทีละคน เล่าสถานการณ์ให้ฟัง ไปพบคนที่อยากเจอแล้วบอกลากันต่อหน้า ดังนั้นจึงไม่มีใครมาหาถึงที่นี่แน่นอน ฉันบอกทุกคนไว้แล้วว่าไม่สะดวกให้มาเยี่ยม

วาระสุดท้ายของชีวิตก่อนจากโลกนี้ไป ฉันอยากใช้เวลาส่วนตัว โดยไม่ต้องใส่ใจความรู้สึกคนอื่น อีกทั้งในใจลึก ๆ ยังคงมีความทะนงตนที่ไม่ต้องการให้ใครเห็นสภาพของฉันซึ่งค่อย ๆ ทรุดโทรมและเน่าเปื่อยผุพังไปเรื่อย ๆ

มาดอนน่าหยุดเดิน ยิ้มจนตาเรียวเล็กยิ่งเล็กกว่าเดิมแล้วจ้องตาฉัน จากนั้นเอ่ยน้ำเสียงหนักแน่น

“ไม่มีกฎพวกนั้นแม้แต่ข้อเดียวค่ะ เพราะบ้านสิงโตไม่ใช่โรงพยาบาล เพียงแต่บางเรื่องเช่นการซักผ้าหรือทำความสะอาดห้องทางเราจะปล่อยให้ผู้เข้าพักเป็นคนจัดการเอง ถ้าทำได้นะคะ ส่วนเรื่องที่ทำไม่ได้ เราก็ยินดีช่วยเหลือเต็มที่ ไม่จำเป็นต้องฝืนเลยคะ

“ที่เหลือก็แค่ใช้เวลาอย่างอิสระ จะบอกว่าเป็นกฎระเบียบเพียงหนึ่งเดียวของที่นี่ก็ได้ค่ะ”

สิ่งที่มาดอนน่าบอกก็คือ ไม่ต้องฝืนพยายามอีกต่อไป อะไรที่ไม่ชอบก็ปฏิเสธว่าไม่ชอบ ไม่มีใครมาคอยตำหนิ ฉันพะวงไปล่วงหน้าว่าไม่อยากถูกบังคับให้มากล่าวคำขอบคุณก่อนรับประทานอาหารพร้อมทุกคน ไม่อยากมานั่งทำกิจกรรมพับกระดาษหรือร้องเพลง แต่สิ่งเหล่านั้นเป็นเพียงความเข้าใจผิดของตนเอง บางทีฉันอาจจะเอาบ้านพักคนชรา มาปะปนกับศูนย์ดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายจนภาพในหัวตึกกันมั่วซั่วไปหมด

ที่นี่ไม่มีกฎระเบียบใด ๆ หากจะมีก็เป็นกฎเพียงข้อเดียวที่ว่าให้ทุกคนอยู่อย่างอิสระ ฉันอุ่นใจเมื่อได้ยินเช่นนั้น แบบนี้คงอยู่ที่นี้ได้

อย่างสบายใจ เวลาไม่อยากคุยกับใครก็ไม่มีใครว่า ฉันมาถึงที่นี่แล้ว
จึงตั้งใจจะเลิกแสร้งเป็น “เด็กดี” เสียที

“นี่คือห้องของคุณชิสุคุคะ”

ขณะที่ฉันเดินตามหลังมาตอนนำไปเงียบ ๆ จู่ ๆ เธอก็หยุดเท้า
แล้วเปิดประตูออก

โอโฮ

ฉันเผลออูทานเหมือนเด็กประถม ถัดจากสวนเลมอนไปคือ
ห้องทะเลกว้างไกลสุดลูกหูลูกตา เลมอนลูกกลมโตมากมายเปล่งแสง
อยู่ใต้ท้องฟ้าสีครามดูราวกับเปลวเทียน

“ให้ฉันอยู่ห้องดี ๆ แบบนี้คนเดียวเลยเหรอกะ”

ตอนเข้าโรงพยาบาลก่อนหน้านี้ ฉันได้อยู่ห้องรวมทุกครั้ง เคย
รู้สึกประหม่อมอย่างบอกไม่ถูกเสมอ แม้แต่ตอนนอน เพียงจินตนาการ
ว่าเสียงกรนอาจไปรบกวนการนอนของคนอื่น ฉันก็กังวลขึ้นมาจน
หลับไม่สนิท การได้ใช้เวลาหลังจากนี้ในห้องส่วนตัวจึงเป็นเรื่องน่ายินดี
ที่สุดของที่สุดสำหรับฉัน

แต่หากมีค่าใช้จ่ายพิเศษเพิ่มมาที่หลังก็คงไม่ใช่เรื่องดีนัก ฉัน
คิดถึงเรื่องที่จะเกิดขึ้นตามความเป็นจริง แม้ตอนนั้นฉันจะไม่อยู่บนโลก
ใบนี้แล้ว แต่พวกเขาอาจส่งใบแจ้งหนี้ไปหาพ่อก็ได้

ดูเหมือนฉันจะเก็บความกังวลไว้ไม่อยู่เลยไม่พ้นสายตามาตอนนำ
เธอยกมือแตะหลังฉันเบา ๆ พลังกระซิบบอก

“ไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ คุณชิสุคุใช้ห้องนี้ได้ตามใจชอบเลย ส่วน
กระเป๋าเดินทางจะส่งมาที่นี้ทีหลังคะ

“ยังเหลือเวลาอีกเยอะเลยกว่าจะถึงช่วงของว่างในวันอาทิตย์
ระหว่งนี้จะทำอะไรก็ได้ตามใจชอบคะ ถ้าอยากออกไปข้างนอกก็

ตามสบายเลยนะคะ แล้วถ้ามีเรื่องเดือดร้อนก็ขอแค่แจ้งมา เราจะรีบมาหาค่ะ

“แล้วก็รบกวนเขียนชื่อลงบนแผ่นป้ายนี้เพื่อนำไปติดไว้ตรงประตูทางเข้าห้องได้ไหมคะ จะใช้ชื่อจริงหรือชื่อเล่นก็ได้ ไม่มีปัญหาค่ะ

“สิ่งสำคัญคือขอให้เป็นที่ที่อยากให้คนอื่นเรียกจริง ๆ จนถึงได้ใช้ชื่อว่ามาตอนนำเวลาอยู่ที่นี้ค่ะ”

จากนั้นมาตอนนั้นก็เดินไปยื่นตรงหน้าประตูแล้วบอกเสียงดังฟังชัดกว่าทุกครั้ง

“มีโตะวางอยู่ในตู้กระจกนะคะ ฉันทำไว้ต้อนรับคุณสิสุกุเป็นพิเศษค่ะ

“สัมผัสรสชาติของชีวิตที่แท้จริงในบ้านสิงโตให้เต็มที่เลยนะคะ”

เมื่อพูดจบ เธอค้อมศีรษะอย่างนอบน้อมแล้วปลีกตัวหายวับไปราวกับควัน

ก่อนอื่น ฉันทิ้งตัวลงบนเตียงใหญ่ยักษ์

แม้หลับตาลงแล้ว แต่แสงสว่างยังลอดผ่านเปลือกตาเข้ามา แสงนั้นให้ความรู้สึกครึกครื้นสดใสถึงชั้นขนหนวกหู ราวกับมันเจิบระบำในจังหวะแซมบ้า

“สบายจังเลย”

เมื่อได้ส่งเสียงพูดออกมา ความรู้สึกสบายก็ยิ่งทวีคูณ ฉันกางแขนสองข้างออก แต่ขอบเตียงสองฝั่งก็ยังเหลือที่ มันใหญ่กว่าเตียงเดี่ยวในห้องฉันตอนใช้ชีวิตคนเดียวอย่างชัดเจน

สิ่งที่อ่อนนุ่มยวบยามีเพียงผ้าห่มขนเปิด ส่วนเตียงนั้นนุ่มแต่งกำลังดี รู้สึกเหมือนร่างกายถูกดูดให้จมลึกถึงเบื้องล่าง ทั้งผ้าปูเตียงและปลอกหมอนขาวสะอาด ช่างดีต่อใจ ผิวสัมผัสลื่นสบายมือแบบนี้

น่าจะทอดด้วยผ้าป่าน

“สบายจังเลย”

ฉันลองเปล่งเสียงอีกครั้ง รู้สึกเหมือนจะจมอยู่ในฟูกแล้วผล็อยหลับไปทั้งแบบนั้น ไม่ได้สัมผัสความรู้สึกปลดปล่อยเช่นนี้มานานมากแล้ว

จู่ๆ ฉันก็นึกถึงคนที่เคยคบกันขึ้นมา ครั้งหนึ่งฉันเคยไปเที่ยวบาทวิถีกับเขา ต่างคนต่างใช้วันลาพักร้อนหยุดงาน จึงเป็นการท่องเที่ยวแบบรีบไปรีบกลับ โรงแรมสไตลิสต์รีสอร์ทที่เข้าพักตอนนั้นให้บรรยากาศเหมือนที่นี้มาก ไม่มีสิ่งของหรูหราวาววับ แต่ทดแทนด้วยของคุณภาพดีที่หลบมุมอยู่เงียบๆ ทว่าปรากฏอยู่ในทุกพื้นที่ที่จำเป็น

เรามีความสัมพันธ์ที่ดีถึงขนาดไปเที่ยวต่างประเทศด้วยกันได้ แต่สุดท้ายก็ต้องเลิกกรา หลังจากฉันตรวจพบอาการป่วย เขาก็ค่อยๆ ย่างเท้าออกห่างอย่างระมัดระวังเพื่อเว้นระยะความสัมพันธ์ รู้ตัวอีกทีก็ห่างเหินจนแทบไม่ได้เจอหน้ากันอีก ตอนนี้นั้นฉันคิดว่านั่นเป็นทางเลือกที่ถูกต้องแล้ว หลักฐานคือตอนที่ฉันได้ยินจากคนอื่นว่าเขาเพิ่งแต่งงานในใจไม่รู้สึกชื่นชมระทมทุกข์อะไรแม้แต่บ่อย ยินดีด้วยนะ ขอให้มีความสุข ฉันคิดจากใจจริง ไม่ได้ประชดแต่อย่างใด

แต่เมื่อคิดว่าเขาอาจกลายเป็นคนรักคนสุดท้ายของชีวิตก็ปวดร้าวขึ้นมาเล็กน้อย ฉันรู้ว่ารสชาติของความรักเป็นอย่างไร แต่ไม่เคยพบทั้งรักลึกซึ้งสุดใจหรือรักชอกช้ำสุดเจ็บปวด ชีวิตรักของฉันช่างราบเรียบ

เสียงเคาะประตูแบบเกรงใจดังก๊อกๆ ของวางสัมภาระที่มาส่งไว้ตรงนั้นะครับ เสียงเจ้าหน้าที่หนุ่มแว่วมา ฉันคงผล็อยหลับไป เมื่อลืมตาขึ้น ทะเลตรงอีกฟากของหน้าต่างยังคงแผยยิ้มกว้างส่องสว่างเป็นประกายเช่นเดิม ใบเลมอนสะท้อนแสงวิบวับราวกับระลอกคลื่น

ในอากาศมีกลิ่นหอมจาง ๆ ของผลไม้ตระกูลส้มปะปนอยู่

ตอนขนย้ายสัมภาระครั้งสุดท้ายในอพาร์ทเมนต์ที่อาศัยคนเดียวมานาน ฉันสะเทือนใจมากจนน้ำตาไหลไม่หยุด นั่นเป็นเหตุการณ์เมื่อไม่กี่วันก่อน ฉันใช้พื้นที่มุมเล็กๆ ในสมองครุ่นคิดไว้แล้วว่า จะทำอะไรมาและจะทิ้งอะไรไป แต่เมื่อถึงเวลาต้องตัดสินใจ ความทรงจำต่างๆ นานาผัดกันเยี่ยมหน้าเข้ามา ทำให้ตัดสินใจไม่ได้อยู่นานจนเกือบวินาทีสุดท้าย

ฉันลงจากเตียง เดินไปเอากะเป๋าเดินทาง

เมื่อเปิดกระเป๋าออกก็รู้สึกคล้ายได้กลิ่นน้ำตาที่ไหลออกมาในตอนนั้น แต่ไม่มีเวลามานั่งสะเทือนใจอีกแล้ว ฉันหยิบชุดนอนออกมาเป็นอย่างแรกแล้วเก็บเข้าชั้นวาง

ช่วงก่อนที่ฉันต้องมาเผชิญหน้ากับโรคร้ายเป็นครั้งแรกในชีวิต ฉันไม่เคยคิดว่าชุดนอนจะสำคัญต่อวิถีชีวิตตัวเองมากมายขนาดนั้น แต่ตอนอยู่โรงพยาบาล การเปลี่ยนชุดนอนคือสิ่งจำเป็น หากพูดให้เห็นภาพชัดเจนสักหน่อยก็ต้องบอกว่า แม้จะเปลี่ยนชุดทุกห้าวันที่ ร่างกายก็ยังมีเหงื่อชุ่ม ดังนั้นตอนขนย้ายสัมภาระ ฉันจึงให้ความสำคัญกับจำนวนชุดนอนมากกว่าชุดลำลอง ต่อให้นำชุดลำลองมามากแค่ไหน สักวันหนึ่ง แถมยังเป็นอนาคตอันไกล ฉันก็ขยับตัวออกจากเตียงไม่ได้แล้ว แม้ตอนนี้จะยังจินตนาการถึงตัวเองในสภาพดังกล่าวไม่ออก แต่อย่างไรวันนั้นย่อมมาถึงแน่นอน ด้วยเหตุนี้ ฉันจึงไม่ได้นำकिผมติดมือมา นอกจากอันที่ใส่อยู่เท่านั้น

แต่ฉันนำชุดกระโปรงชุดสวยมาด้วย เป็นชุดเดียวที่ยังไม่เคยสวมจริงจังนอกจากตอนลองเท่านั้น เป็นชุดของแบรนด์ที่ฉันชอบเป็นพิเศษ แพงเสียเงินเดือนสี่ไม่ไหว ที่ผ่านมาได้แค่ซื้อถุงเท้าหรือกระเป๋าของ

แบรนดิ้นเพื่อปลอบใจตัวเองเท่านั้น นี่ก็แทบเต็มกลืนแล้ว

ฉันไปซื้อของที่ร้านนั้นเมื่อประมาณครึ่งเดือนก่อน ปกติจะเลือกดูเฉพาะของเล็ก ๆ น้อย ๆ แล้วรีบถอยออกมาอย่างรวดเร็ว แต่ครั้งนั้นฉันเลือกเสื้อผ้าโดยไม่ดูแม้แต่ราคา ทว่าทุกครั้งที่ลองใส่ จิตใจก็หวั่นไหว คิดว่าอย่างไรชุดพวกนี้ก็ต้องถูกเผาอยู่ดี หากต้องจ่ายเงินมากมายขนาดนี้ สู้เข้าไปบริจาคเพื่อช่วยเหลือสังคมดีกว่า แต่ขณะนั้นฉันก็ได้ยินเสียงใครบางคนชัดเจน

“ไม่จริงซะหน่อย!”

พนักงานของร้านตะโกนอยู่นอกห้องลองชุดหรือเปล่า ฉันนึกสงสัย ความจริงอาจเป็นเช่นนั้นก็ได้ แต่ไม่ว่าอย่างไร เสียงที่บังเอิญได้ยินนั้นกลับช่วยเป็นแรงผลักดัน สนับสนุน และปิดเป้าความลังเลในใจฉันจนหมดไป

หลังจากนั้นฉันตั้งใจใช้เวลาเลือกชุดสำหรับออกเดินทางสู่โลกหน้า หากตอนนั้นฉันไม่ได้ยินเสียงก็คงนึกเสียดายเงิน และเดินออกจากร้านโดยไม่ซื้ออะไรติดมือมาเลย แต่สุดท้ายการเลือกเสื้อผ้าตามความต้องการของตัวเองก็กลายเป็นสิ่งที่ถูกต้อง

จะทำอย่างไรได้ ฉันมันตัวคนเดียวนี่นา ไม่ได้แต่งงาน ไม่มีลูกหลาน ไม่อาจพึ่งพาพ่อแม่ได้ แม้แต่การเลือกเสื้อผ้าไว้ใส่ตอนออกเดินทางครั้งสุดท้าย หากไม่เลือกเองก็คงไม่มีใครมาเลือกให้

แน่นอน เมื่อถึงขั้นตอนสุดท้าย นั่นคือเวลาชำระเงิน ฉันก็ตกใจตาเหลือกจนเหงื่อกาฬไหลออกมา แต่ตอนเดินออกจากร้าน ฉันถือถุงกระดาษใบใหญ่ที่ใส่ชุดกระโปรงไว้อย่างทะนุถนอม ฉันก็รู้สึกภูมิใจอย่างบอกไม่ถูก

ฉันแขวนชุดกระโปรงนั้นไว้บนไม้แขวนเสื้อแล้วห้อยกับตะขอเกี่ยว

เก็บชุดนอนและชุดชั้นในที่ซื้อใหม่ทั้งหมดลงในชั้นวาง เสียบแปรง
ไว้ในแก้วน้ำ ฉันท่านสูบมาเพื่อ แต่ดูท่าจะไม่ได้ใช้ เพราะที่บ้านสิงโต
มีสบู่คุณภาพดีกว่าที่ฉันทพกมา และดูจะเป็นมิตรต่อสิ่งแวดล้อมด้วย

ในมุมหนึ่งของห้องอาบน้ำที่ผนังปูกระเบื้อง มีเก้าอี้วางไว้สำหรับ
นั่งอาบ ดูเหมือนระบบทำความร้อนใต้พื้นจะมีอยู่ทุกพื้นที่ไม่เว้นแม้แต่
ในห้องอาบน้ำ สิ่งอำนวยความสะดวกครบครันประหนึ่งโรงแรมหรู ฉันท
ดีใจก็จริง แต่ขณะเดียวกันความรู้สึกผิดก็ยิ่งเยี่ยมหน้ามาให้เห็น

ทำไมฉันถึงเข้ามาอยู่ในบ้านสิงโตได้นะ ทั้งที่ไม่ได้มีเส้นสาย
รู้จักนักการเมือง ไม่ใช่ลูกสาวคนดัง และไม่ใช่คุณหนูตระกูลเศรษฐี
สักหน่อย ทำไมคนอย่างฉันถึงได้ใช้ชีวิตที่เหลือในสถานที่ที่ดึงดูดขนาดนี้
ดูจะสมบุญรณพูนสุขเกินไปหน่อยหรือเปล่า

ขณะที่ใจเริ่มคิดเช่นนั้น จู่ๆ เจ้าก้อนสีเขียวก็พุ่งเข้ามาจากอีกฝั่ง
ของประตู

แวบแรกฉันคิดว่าอาจเป็นกระต่าย เพราะมันดูฟูๆ ใครบางคน
วิ่งตามหลังมา เจ้าก้อนขาวไม่ใช่กระต่าย แต่เป็นสุนัข มันวิ่งวนไปวนมา
อยู่ในห้องฉันราวกับเป็นห้องของมันเอง

“ไปเดินเล่นกลับมาแล้วไม่ยอมเช็ดเท้า เดี่ยวมาตอนนาก็แฉ่ง
เอาหรือก”

คนที่เผลอมาอยู่ตรงประตูทางเข้าหลังจากนั้นเล็กน้อยคือชาย
คนหนึ่ง ซึ่งดูอย่างไรก็รู้ว่าป่วย แขนขาผอมลีบ แต่ตรงท้องป่องออกมา
เป็นพิเศษ

“ฮะ สวัส...สวัสดีครับ”

ฉันผงกศีรษะทักทาย ขณะยั้งนั่งเบาะขาอยู่บนพื้น ชายคนนั้น
ถือผ้าชุบน้ำไว้ในมือ ดูท่าจะอยากใช้ผ้าเช็ดเท้าเจ้าหมาสีเขียว เพราะเท้า

มันเลอะเป็นสีเทาเหมือนใส่ถุงเท้าอยู่

ทว่าเจ้าหมายังวิ่งหนีไปเรื่อย ๆ คล้ายกวนประสาทชายคนนั้น พอมันเห็นตุ๊กตาที่อยู่ในกระเป๋าเดินทางของฉันก็ใช้ปากคาบแล้วสะบัดไปมาอย่างมีความสุข ไม่นึกเลยว่าที่บ้านสิงโตจะมีหมาด้วย!

“พาสัตว์เลี้ยงมาได้ด้วยเหอะคะ”

ฉันเอ่ยถามชายที่เพิ่งพบหน้ากันครั้งแรกพลางยื่นความทรงจำนึกถึงตอนพาเต่าที่เลี้ยงมานานไปฝากไว้กับเพื่อนร่วมงานคนสนิท

“เหมือนจะได้ นะครับ แต่เจ้าหมานี้ไม่ใช่ของผมหรอก คนที่เคยเลี้ยงมันเสียชีวิตที่นั่นเมื่อนานมาแล้ว พอไม่มีเจ้าของ ทุกคนก็เลยช่วยกันดูแล นะครับ”

ชายคนนั้นพูดขณะพยายามยื่นมือมาเช็ดเท้าสุนัข แต่มันยังเพลินกับการพืดตุ๊กตา พลังส่งเสียงครางในลำคอเช่นเดิม

“เดี๋ยวลี รกคะ”

“รกคะ?”

เป็นคำที่ไม่คุ้นหูนัก

“เขาว่าชื่อของมันเขียนด้วยตัวอักษรคันจิที่แปลว่าหูก กับดอกไม้ อ่านว่ารกคะ นะครับ แต่ดูเหมือนจะอ่านว่าริกคะก็ได้ด้วย” ชายคนนั้นพูดขึ้น

“รกคะที่แปลว่าหิมะใช่ใหมคะ”

ฉันขอวิชาภาษาญี่ปุ่นมาแต่ไหนแต่ไร

“รู้จักภาษาดีจริง ๆ เลยนะครับเนี่ย”

หลังจากพยายามดันทุรังเช็ดเท้าหมาครบทั้งสี่ข้าง ชายคนนั้นก็ทำท่าจะยืนขึ้น แต่ไม่อาจยืนได้อย่างคล่องแคล่วนัก รกคะที่เข้าไปอยู่ในกระเป๋าเดินทางทำหน้าผ่นคล้าย นอนเกลยหัวบนตุ๊กตาทรมันที่ฉันนำมา

เหมือนเป็นหมอนพอดิบพอดี

“ปล่อยไว้ตรงนี้เลยได้ไหมครับเนี่ย”

ชายคนนั้นเอ่ยถามหลังจากยืนขึ้นได้ในที่สุด พลังมองสลับไปมาระหว่างรกกะกับฉัน

ฉันไม่ได้จินตนาการไว้เลยว่าจะเกิดเหตุการณ์แบบนี้ ฉันพยักหน้าขณะยังอ้าปากหวิว รู้สึกราวกับอยู่ในฝัน จึงลองหยิกแก้มตัวเองดู สัมผัสเย็นๆ แผ่นที่แก้มเล็กน้อย ไซ้แล้ว นี่ไม่ใช่ความฝัน เป็นความจริงแน่นอน

“รกกะ”

ฉันลองเรียกชื่อรกกะเบาๆ หลังจากชายคนนั้นไม่อยู่แล้ว แต่รกกะสีหน้าไม่เปลี่ยนแม้แต่หน่อย ยังคงนอนนิ่งเหมือนเดิม ดูเหมือนกำลังเสพสุขและเคลิบเคลิ้มกับการนอน เหล่าตุ๊กตาที่ฉันนำมาหอมล้อมอยู่รอบตัวรกกะ

ฉันเคยขอของขวัญจากซานตาคลอสทุกปี

ความจริงฉันอยากได้น้องสาว แต่แม้จะยังเป็นเด็กไร้เดียงสา ก็รับรู้ได้ราวๆ ว่านั่นเป็นสิ่งที่ไม่ควรมุ่งหวัง ดังนั้นคำขอของฉันถึงซานตาคลอสจึงเป็นเรื่องนี้เสมอ

“หนูอยากได้หมาค่ะ”

ตั้งแต่อุบลจนเรียนจบชั้นประถม ฉันขอของขวัญขึ้นเดิมจากซานตาคลอสทุกปี ทว่าเมื่อถึงเช้าวันคริสต์มาส สิ่งที่ว่าขอยังข้างหมอนจะเป็นตุ๊กตารูปสัตว์เสมอ บางปีเป็นหมี บางปีเป็นแพนด้า บางปีเป็นเพนกวิน บางปีเป็นหนู บางปีเป็นสิ่งมีชีวิตปริศนา ไม่เคยมีหมาตัวเป็นๆ มานั่งอยู่แม้แต่ครั้งเดียว

พอขึ้นชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง ฉันเริ่มทำความเข้าใจสถานการณ์

ต่าง ๆ ได้ จึงบอกพ่อตรง ๆ

“หนูจะเลิกขอมาจากซานตาคลอสแล้วละ คุณสิ ได้แต่ตุ๊กตาเต็มไปหมด”

ตอนที่บอกแบบนี้ สีหน้าของพ่อดูทุกขใจเกินบรรยาย ฉันคงไม่มีวันลืมภาพนั้นไปจนตายแน่ อพาร์ทเมนต์แออัดที่ฉันอาศัยอยู่กับพ่อ ไม่นอนุญาตให้เลี้ยงหมาหรือแมว

พ่อน้ำตาลคลอด้วยความรู้สึกผิดอย่างมาก พลางกัดริมฝีปากล่างแน่น ใบหน้าคล้ายจะร้องให้ออกมาในไม่ช้า ฉันจึงต้องเป็นฝ่ายปลอบพ่อแทน นับตั้งแต่นั้น ซานตาคลอสก็ไม่เคยปรากฏตัวที่บ้านของเราอีกเลย

แต่ฉันจะแต่งตัวสวย ๆ ออกไปรับประทานมื้อค่ำที่โรงแรมหน้าสถานีรถไฟในคืนคริสต์มาสกับพ่อเพียงสองคนแทน ตั้งแต่อยู่มัธยมศึกษาปีที่หนึ่ง ปีที่สอง หรือแม้แต่ปีที่สามที่ต้องเตรียมสอบเข้ามัธยมปลาย ฉันก็ยังออกไปกินอาหารนอกบ้านกับพ่อ สำหรับฉันแล้ว นั่นคือช่วงเวลาแสนสุขที่เรามีร่วมกันในครอบครัว

ฉันไม่มีความทรงจำว่าเคยอาศัยอยู่กับพ่อแม่ตัวจริงแม้แต่บ่อยตั้งแต่จำความได้ ที่บ้านก็มีสมาชิกเพียงสองคนเสมอ นั่นคือฉันกับพ่อที่เลี้ยงดูฉันมาตลอด เมื่อเป็นแบบนี้มาแต่แรก จึงไม่เคยเหลือที่ว่างให้ความรู้สึกเปลี่ยวเหงา หรือเบื่อหน่ายต่อเรื่องนั้น บางครั้งเพื่อนจะบอกว่าฉันน่าสงสาร เพราะที่บ้านไม่มีแม่ แต่ฉันไม่เคยสัมผัสตัวตนของแม่แท้ ๆ มาก่อน จึงรู้สึกเห็นใจอีกฝ่ายที่พูดเรื่องนั้นออกมามากกว่า นี่เป็นหลักฐานที่ชี้ชัดว่าพ่อเลี้ยงฉันมาด้วยความรักและเอาใจใส่ ทำให้ฉันไม่เคยมองว่าชะตากรรมของตัวเองเป็นเรื่องเลวร้ายแม้แต่ครั้งเดียว

แม้บางครั้งพ่อจะไม่สะดวกเพราะติดงาน แต่พอก็คอยมาร่วม

กิจกรรมเยี่ยมชมการเรียนการสอน หรือไม่ก็รีบแจ้นมาให้ทันงานกีฬาในช่วงวันหยุดยาวเรายังได้ไปเที่ยวหรือตั้งแคมป์ด้วยกัน สุดสัปดาห์ก็ไปดูหนังที่โรงภาพยนตร์อยู่บ่อยๆ

พูดไปแล้วอาจฟังดูไม่ดีต่อแม่ แต่ชีวิตฉันไม่เคยเดือดร้อนแม้ไม่มีแม่อยู่ด้วย หากชานตาคลอสปรากฏกายขึ้นจริง แล้วให้เลือกว่าอยากได้ของขวัญเป็นแม่หรือหมา ฉันอาจเลือกหมาเพราะความไร้เดียงสา ก็ได้

สุดท้ายฉันก็ทิ้งตุ๊กตาไม่ลงสักตัว จึงพาพวกมันมาด้วยทั้งหมด ฉันตัดสินใจไม่ได้หรือว่าจะไม่พาตัวไหนมา ความจริงการไม่พามาก็แปลว่าทั้งเป็นชยะนั่นเอง ฉันทำแบบนี้ไม่ได้ ไม่มีทางทำได้เลย เพราะตุ๊กตาถือเป็นเพื่อนสุดที่รักสำหรับฉัน

แน่นอนทุกตัวมีชื่อจริงจัง ดังนั้นฉันจึงตัดสินใจให้พวกมันอยู่เคียงข้างจนถึงที่สุด และในวาระสุดท้ายจะขอนำพวกมันเข้ามาอยู่ในโลงศพด้วยกัน แบบนี้ก็จะช่วยคนอื่นประหยัดแรง ประหยัดเวลาในการนำไปกำจัดเป็นชยะด้วย เมื่อคิดได้ฉันจึงพาเหล่าตุ๊กตาที่มีแผลเต็มตัวมาด้วยทั้งหมด

รกกะยังนอนอยู่ในกระเป๋าเดินทางท่ามกลางตุ๊กตา ใบหน้าตอนหลับดูอึมเอบมีความสุข ความจริงฉันอยากสัมผัสขนสีขาวยของมันจนแทบทนไม่ไหว แต่หากแต่ต้องตอนนี้ก็อาจรบกวนการนอนได้ ฉันจึงกลั้นความรู้สึกนั้นไว้ หลังจากใช้ชีวิตด้วยการต่อสู้กับโรคร้ายมาหลายปี ฉันคุ้นชินกับการอดทนแล้วละ

ฉันจ้องหน้ามันนอนหลับไปเรื่อย ๆ การมาบ้านสิงโตในวันนี้เป็นเพียงเรื่องบังเอิญก็จริง แต่ไม่แน่ นี่อาจเป็นของขวัญวันคริสต์มาสครั้งสุดท้ายที่พระเจ้ามอบให้ฉันก็ได้

พอคิดเรื่องนี้ น้ำตาก็ทำท่าจะไหลออกมาเล็กน้อย แม้แต่ฉันเองก็ไม่แน่ใจนักว่าเป็นน้ำตาแห่งความสุขหรือน้ำตาแห่งความเศร้า บางทีอาจเป็นทั้งสองอย่างรวมกัน

หลังจากหลับอยู่ในกระเป๋าดูหนังของฉันเกือบหนึ่งชั่วโมง รกเกก็ค่อย ๆ ลุกขึ้นแล้วยืดตัวช้า ๆ จากนั้นก็เห่าโหยงหนึ่งครั้งตรงหน้าประตู อยากออกไปแล้วหรือ ฉันนึกในใจแล้วเปิดประตูให้ มันรีบวิ่งหน้าตั้งไปที่โถงทางเดินทันที เดี่ยวคงได้พบกันอีกนะ

ฉันใส่โซะลงในกระเป๋าลือเค็ดแล้วออกไปจากห้อง

ที่นี่ออกแบบให้ผู้เข้าพักตรงออกไปข้างนอกจากตัวห้องได้เลย ไม่ต้องลำบากเดินไปถึงโถงทางเดิน ฉันถือรองเท้าผ้าใบไว้เชือกไปที่ระเบียงแล้วออกไปข้างนอก ตอนนี้อากาศยังหนาว ทว่าเมื่อถึงฤดูร้อน หากได้ออกมาตอนกลางวันตรงระเบียงก็น่าจะรู้สึกดีไม่น้อยเลย แต่ฤดูร้อนคงไม่เวียนมาหาฉันอีกแล้วละ ฉันเหม่อลอย พลางนึกถึงสิ่งเหล่านั้นราวกับไม่ใช่เรื่องของตัวเอง หากแพทย์เจ้าของไข้วินิจฉัยถูกต้อง อายุขัยของฉันจะดับมอดลงเมื่อดอกบัวเริ่มบาน ก่อนที่ต้นซากุระจะผลิดอกตามมา

ตอนนี้ฉันยังจินตนาการถึงความตายของตัวเองไม่ออก เพราะหัวใจยังสูบฉีด แม้รู้สึกลงเล็กน้อย แต่ร่างกายยังเคลื่อนไหวได้ถึงขั้นที่ตัวเองยังแปลกใจ ยังกินอาหารได้เอร็ดอร่อย แต่ก็รู้ว่าตัวเองไม่มีปาฏิหาริย์พลิกโลกเกิดขึ้น เส้นทางชีวิตของฉันมุ่งหน้าสู่ความตายอย่างต่อเนื่อง ฉันเพียงได้รับรู้ความจริงดังกล่าวเร็วกว่าคนอื่นเล็กน้อยเท่านั้น

อายุขัย สามสิบสามปี

แน่นอนว่าเป็นช่วงเวลาที่ดีหากพิจารณาจากมุมมองทั่วไป แต่

หากจะมองว่าเป็นชีวิตที่ยาวนานก็ค่อนข้างยาวนานเหมือนกัน เพราะระหว่างทางฉันได้พบทั้งหุบเหวและภูเขา แม้ไม่ถึงระดับยอดเขา เอเวอเรสต์ก็ตาม

ฉันเดินลงเนินที่อยู่เขตของบ้านสิงโต เดินลงไป เดินลงไปเรื่อย ๆ สุดท้ายก็มาโผล่ที่ทะเล หากใช้บันไดลิงก็จะไปจนถึงสุดปลายคลื่นได้ พื้นที่ชายหาดเป็นเพียงส่วนเล็กๆ มีก้อนหินเกลื่อนกลาด ดูเหมือนน้ำจะเพิ่งลงไปไม่นาน ตามก้อนหินมีสาหร่ายทะเลและเปลือกหอยติดอยู่

ฉันถอดรองเท้าผ้าใบออกเพื่อไม่ให้มันร่วงลงน้ำ ก่อนจะนั่งลงบนกำแพงหินริมฝั่ง แล้วชมทิวทัศน์ของท้องทะเล จากนั้นล้วงมือหยิบห่อเล็กๆ ในกระเป๋า ฉันมั่นใจว่าเมื่อก็ได้ยินมาดอนนำพูดว่าโชะ แต่ความจริงอาจเป็นคำว่าโนะหรือโสะก็ได้ ฉันไม่เคยเจอของกินที่ชื่อโชะมาก่อนเลย สมมติให้มันชื่อโชะไปก่อนแล้วกัน โชะห่ออยู่ในกระดาดบาง ๆ เหมือนก้อนคาราเมล

ฉันแกะห่อแล้วหยิบสิ่งที่อยู่ด้านในออกมา มันเป็นสีครีมจาง ๆ คล้ายเปลือกไข่ และคล้ายสีของลูกเจี๊ยบแรกเกิด

ฉันกัดขนมคำเล็กๆ ใช้ฟันกรามขบเคี้ยว

สิ่งที่ผุดขึ้นมาเป็นอย่างแรกคือความรู้สึกโหยหาอดีต ฉันรู้จักรสชาตินี้ดี ด้านนอกกรอบกรอบ สัมผัสแรกชวนให้นึกถึงลูกอมยี่ห้อมิลกี้ที่เคยกินตอนเด็ก แต่ไม่หวานขนาดนั้น รสชาติไม่เหมือนขนมด้วย เมื่อกัดคำที่สอง คราวนี้รสหวานแผ่ซ่านไปทั่วปาก การคาดเดาตัวตนที่แท้จริงของขนมคล้ายการเล่นวิ่งไล่จับ พอทำท่าจะคว้าตัวได้ หางก็หลุดออกไปจากฝ่ามือ ฉันรู้สึกว่ามันน่าใช้สิ่งที่เอาไว้กินในปริมาณมากนัก

หรือว่าจะเป็นสิ่งนั้น ฉันคิดออกเพียงอย่างเดียว แต่มาดอนนำ

บอกว่าเป็นคนทำเตรียมไว้เอง คงเป็นไปได้หรือไม่ได้หรอก เพราะสิ่งที่ผุดขึ้นมาในหัวของฉันคือน้ำนมแม่

“จะบ้าหรือ”

ฉันอุทานเหมือนตบมุกตัวเอง ต่อให้ไม่รู้อายุที่แท้จริงของมาดอนน่า แต่เธอก็ไม่ได้อยู่ในวัยที่จะมีลูกเล็กดูดนมแน่นอน แต่ว่านะ...ฉันหยิบเศษขนมชิ้นสุดท้ายเข้าปาก แล้วปล่อยให้มันลื่นพัดหนึ่ง น้ำนมของเทพเจ้าดูจะเป็นวัสดุที่เหมาะสมที่สุด

สายลมแผ่วเบาพัดผ่านมาตั้งแต่เมื่อครู่ นุ่มนวลประหนึ่งใช้ฝ่ามือบีบนิ้วจนร่างกายคลายความแข็งเกร็ง เป็นสายลมอ่อนหวานที่ชวนให้รู้สึกถึงเทพเจ้า ผู้มอบจุ้มพิตละมุนละไมตรงหน้าปากให้หลายต่อหลายครั้ง ดีใจที่เธอมาที่นี่ เหมือนสายลมจะเอ่ยต้อนรับฉันเช่นนั้น

ฉันแกว่งขาพลงเหม่อลอย ขณะเฝ้ารอรับสายลมที่พัดผ่านมารออยู่ ๆ จงมีชีวิตอย่างซื่อตรงเถอะ ความรู้สึกนี้ผุดขึ้นมาอัตโนมัติ หลังจากนั้น จงมีชีวิตอย่างซื่อตรงต่อตัวเองให้มากกว่าเดิมเถอะ เปิดรับตัวตนที่แท้จริงของตัวเองทั้งหมด ไม่ว่าจะส่วนที่น่ารังเกียจหรือส่วนที่ตื่นเขินอ่อนหัด ยอมรับทุกสิ่ง ซื่อตรงกับทุกอย่าง เลิกเกรงอกเกรงใจพยาบาลหรือเพื่อนฝูงรอบข้าง เลิกแสวงหาเป็นไม่เจ็บทั้งที่กำลังเจ็บ เลิกยิ้มแล้วบอกว่าไม่เป็นไรทั้งที่กำลังทรมาน เลิกได้แล้ว ลาออกจากความเป็นเด็กดีเสียที สิ่งเหล่านั้นคล้ายจะเป็นวิวรรณ์จากพระเจ้าถึงตัวฉัน

พอลองนึกย้อนไป ฉันตัดสินทุกอย่างด้วยคำว่า “ดี” หรือ “ไม่ดี” เท่านั้น แถมยังไม่ใช้การพิจารณาว่า “ดี” หรือ “ไม่ดี” สำหรับตัวเอง แต่เป็น “ดี” หรือ “ไม่ดี” สำหรับคนอื่น ฉันคาดเดาความรู้สึกของอีกฝ่ายไว้ล่วงหน้า อะไรที่ทำให้อีกฝ่ายยินดีได้ ก็ไม่เคยลังเลที่จะเสียสละตัวเอง แม้แต่น้อย ใช้ชีวิตภายใต้ความเชื่อว่า หากอีกฝ่ายยิ้มได้ ก็ถือเป็น

ความสุขของฉันเช่นกัน

แน่นอนฉันคงไม่ใช่สิ่งผิด ในบางมุมมันอาจเป็นการกระทำ
ที่ถูกต้องด้วยซ้ำ

ทว่าสิ่งหนึ่งที่เห็นได้ชัดคือ ฉันเสียสละอารมณ์ความรู้สึกของ
ตัวเองมาตลอด ตอนที่แพทย์เจ้าของไข้บอกว่าสาเหตุพื้นฐานของ
โรคมะเร็งคือความเครียด ฉันมั่นใจอย่างไร้ข้อสงสัยเลยว่าสิ่งที่หมอบพูด
ไม่ใช่ความจริง เพราะฉันไม่เครียดแม้แต่น้อย

แต่พอได้นั่งเหม่อมองทะเลไปเรื่อยๆ แบบนี้ ก็รู้ชัดเลยว่าที่ผ่านมา
ฉันฝันตัวเอง และใช้ชีวิตหมิ่นเหม่ออยู่บนขอบเหวมากแค่ไหน ร่างกาย
กรี๊ดร้องเอาเป็นเอาตาย ส่งสัญญาณเตือนอยู่ตลอดเวลาหากเป็นแบบนี้
ต่อไปจะมีอันตราบายได้ แต่ฉันเมินเฉยต่อเสียงนั้น ไม่เปลี่ยนแปลงการใช้ชีวิต
ของตัวเอง ผลที่ได้นำมาซึ่งโรคร้ายสเดจที่สี่ ฉันคงต้องดิ้น ฝืนพยายาม
ด้วยตัวคนเดียวมากเกินไป

แต่ชีวิตของฉันยังไม่จบสิ้น

ไม่จำเป็นต้องเปิดรับทุกอย่าง แล้วทำใจให้ชอบอีกต่อไป

ตามใจตัวเองมากกว่านี้ก็ได้ ทะเลและสายลมกระซิบบอกฉัน
เมื่อมองไปยังทะเลถึงได้เข้าใจ นี่คือนี่สิ่งที่เรียกว่าตัวตนอย่างที่เป็น
น้ำทะเลไม่เคยแข็งขึ้นต่อสายลม คลื่นที่ถาโถมเข้าฝั่งคือตัวตนอย่าง
ที่สายน้ำเป็น ซึ่งไร้การต่อต้านใดๆ

สิ่งที่ชอบก็ชอบ สิ่งที่ไม่ชอบก็ไม่ชอบ

อย่างน้อยในช่วงเวลาสุดท้าย จงปลดตรวนที่พันธนาการหัวใจ
ทิ้งไป เทพเจ้าบอกเช่นนั้นพลางประทับจุมพิตอ่อนโยนแก่ฉัน